

Jalaluddin Rumi

Jalaluddin Rumi is een van de grootste soefi mystici. Hij is de enige mysticus die door soefi's Mevlana is genoemd. Mevlana betekent 'onze geliefde meester.' Er zijn een paar mensen waar ik ontzettend veel van houd en Mevlana Jalaluddin Rumi is daar een van. De reden waarom ik van hem houd is dat hij niet negatief maar positief tegenover het leven stond. De meditatie die hij bedacht heeft en die zevenhonderd jaar lang is voortgezet onder een kleine stroming van mystici was de meditatie van een bepaalde dans. Zijn volgelingen worden de Wervelende Soefi's genoemd.

Je hebt vast wel eens gezien hoe kleine kinderen het heerlijk vinden om rond te draaien. Iedereen houdt ze dan tegen omdat de ouders bang zijn dat het kind komt te vallen, misschien iets breekt, zich misschien bezeert. Maar ondanks al dat verbieden houden kinderen ervan om rond te draaien. En niemand heeft zich afgevraagd waarom kinderen het overall ter wereld heerlijk vinden om rond te draaien, ongeacht hun ras, land of religie. Toen Jalaluddin Rumi kinderen zag ronddraaien dacht hij dat er toch iets in moest zitten wat kinderen voelen maar niet tot uiting kunnen brengen en waar ze zich misschien niet helemaal van bewust zijn. Dus probeerde hij dat ronddraaien zelf. Hij stond er verbaasd van te kijken dat er, als je rond blijft draaien, een punt komt waar het centrum van je wezen stil blijft staan terwijl je hele lichaam, mind, hersenen, alles maar ronddraait.

Dat centrum wat niet ronddraait ben jij, het centrum van de cycloon. Het draaien is net een cycloon, maar precies in het midden van de cycloon kom je een punt tegen wat helemaal niet heeft bewogen. Elk wiel heeft een centrum nodig waar het op kan draaien en dat centrum moet onbeweeglijk blijven. Je ziet het in fietsen, in ossenwagens, overall waar een wiel zit, iets wat onbeweeglijk is in het centrum.

Toen Jalaluddin zich er eenmaal bewust van werd dat je het onbeweeglijke centrum in je wezen kunt vinden, probeerde hij het zesendertig uur lang non-stop zonder te eten, zonder te drinken. Hij was vastbesloten om te blijven draaien tot het uiterste, zonder ook maar iets in te houden, tot hij erbij neer zou vallen. Hij bleef zesendertig uur lang draaien, er stond een grote menigte toe te kijken. De menigte veranderde steeds, mensen moesten gaan eten en dan kwamen ze weer terug. Mensen moesten gaan werken maar kwamen daarna weer terug, zesendertig uur is een lange tijd. Toen viel hij na zesendertig uur neer. En de mensen hoorden hem heel hard lachen.

Jalaluddin moest hard lachen en zei: 'Jullie denken dat jullie me hebben zien vallen. Ik heb mezelf ook zien vallen. Nu hoef ik niet meer naar Mekka te gaan om God te vinden. Ik heb hem in het onbeweeglijke centrum van mijn wezen gevonden, daar zit hij.'

De volgelingen van Rumi hebben geen grote geschriften. Ze hebben geen andere rituelen dan alleen ronddraaien en een paar prachtige gedichten van Jalaluddin Rumi, die hij altijd zong na het ronddraaien en vallen. Dan stond hij op en was hij heel erg dronken en in die dronkenschap ging hij een lied zingen. Die liederen zijn verzameld en dat is de enige literatuur die de volgelingen van Rumi bezitten.

Osho: The Rebellious Spirit #23.